

ga in peklenko zlobnega zločinca. Pisavo je skušal atentator ponarediti, ker je bila njegova pisava oblastem že znana. Oblast je razpisala na izsleditev krivca 50.000 pengö. Na podlagi pisave na zgoraj omenjenem listku v kovčeku sklepajo, da bi naj bil atentator 26 letni elektrotehnik in mehanik Martin Leipnik, rodом iz Budimpešte. Že z 19. letom je zapustil Madžarsko in odšel v Pariz, kjer je v letih 1924-25 obiskoval tamošnje šole za komunistične agitatorje. Leta 1926 je bival na Dunaju in sodeloval pri komunističnem glasilu »Rote Fahne«. Leta 1927 se je zopet vrnil v Budimpešto in ustanovil tamkaj mlado komunistično skupino, kateri je načeloval do spomladi leta 1928. Skupno s približno 100 člani te mladinske organizacije je bil aretiran in je presedel 8 mesecev v zaporu. Decembra 1928 se mu je posrečilo pobegniti iz zaporov in zbežati v inozemstvo. Od tedaj je bival na Češkoslovaškem in deloma tudi v Nemčiji. Po napadu se je posrečil Leipniku pobeg na Čehoslovaško, kjer ga sedaj zasledujejo. V celem je bilo aretiranih radi napada 50 sumljivih oseb, od katerih je 13 inozemcev. Nobenemu od zaprtih niso mogli dokazati, da je bil v kaki zvezi z atentatom. Smrtno žrtve zločina so bile prepeljane v Budimpešto in svečano pokopane v skupnem grobu 17. septembra. Nadalnja preiskava je še ugotovila, da je imel osumljeni Martin Leipnik pomagače, ki jih iščejo med njegovimi prijatelji. Policija je našla sledove, da je neki znani komunist iz Torbogyja, ki ga nekaj časa ni bilo v domovini, prišel tik pred napadom zopet v Torbogy. Kot odgovor na zasledovanje napačalca na ekspr. vlak so izropali komunisti na sredini Budimpešte v noči od 16. na 17. septembra največjo trgovino orožja. Vlomilci so le odnesli orožje, denar so pustili. Radi te drznosti je javnost upravičeno vznemirjena, ker se boji novih atentatov.

*

V Španiji se položaj Cerkve dnevno izboljšuje. Vlada je uvidela potrebo, da se mora s Cerkvijo kolikor mogoče sprijazniti. Do tega prepričanja jo je dovedlo ne lastno življenje, ki je po večini svobodomiseln, framasonsko in socialistično, torej Cerkvi neprijazno. Prevladal je v vladnih krogih predarek, da ima država večjo škodo, ako je v borbi s Cerkvijo, večjo korist pa, ako živi s Cerkvijo v miru. Od preganjanja Cerkve bi imeli največji profit komunisti in najzagrizenejši socialisti, s katerimi ima vlada že dovolj težke borbe. Poleg tega so se začeli katoličani krepko organizirati v obrambo svojih pravic. Uvideli so, da nimajo od vlade ničesar pričakovati, marveč si morajo vsako pravico izvojevati. Tako je drugod po svetu, zlasti je tako sedaj v Španiji. Organizacije katoličanov dnevno napredujejo ne samo na

severu, marveč tudi v drugih pokrajinah države. Tega se je vlada preplašila in zato je postala napram Cerkvi obzirnejša.

Kulturni boj v Litvi se nadaljuje. Pričakovalo se je, da bo novemu papeževemu nunciju dr. Faiduttiju uspelo zavezati boj liberalne vlade proti Cerkvi. Dejstva pa kažejo, da žalibog ni tako. Vlada na drugih poljih troši denar na široko in globoko, napram Cerkvi pa hoče izvajati načelo največje štedljivosti. Sedaj namerava ukiniti na bogoslovni fakulteti vseučilišča stolice za tiste predmete, ki se poučujejo na filozofski fakulteti. Cerkev pa temu nasprotuje, pozivajoč se na konkordat, ki je uredil vprašanje-teološke fakultete, katero se torej brez pristanka Cerkve ne more drugače urediti. Liberalnim nacionalistom, ki so sedaj na vladi, je jako neljubo, da se je prejšnji diktator Voldemaras pridružil krščanskim demokratom v njihovi borbi za svobodo in pravice Cerkve.

Najstarejše slike v naši državi so našli v samostanu v Studenici v južni Srbiji. Tamkaj je letos profesor obrtne šole v Zagrebu Milenko Durič preiskoval starodavno cerkev sv. Nikolaja. Čisto slučajno je pod padajočim ometom opazil košček neke freske (slike na presno) in ko je z veliko pazljivostjo naprej luščil preperelo malto, je odkril dobro ohranjeno sliko, ki predstavlja Jezusov vhod v Jeruzalem. Ko je Durič nadaljeval svoje delo, je razkril še večjo sliko, predstavljajočo svete žene ob Jezusovem grobu, in sliko, ki predstavlja sv. Janeza. Slike so iz 12. stoletja.

Ruše. Naš romarski shod, ki se je vršil preteklo nedeljo dne 13. t. m., je dokazal, da je še slovensko ljudstvo verno. Saj so kljub slabemu vremenu (v soboto je skoraj celi dan lilo) prihajale množice od blizu in daleč častiti Mater božjo. In tako potolažene so se po dobro opravljeni spovedi vračale na svoje domove, se jim je bralo z vedrih obrazov. Ganljivo pa je bilo zlasti slovo romarskih procesij od nebeške Matere. Skoraj se niso mogle ločiti od nje. Ali nebeška Kraljica je to videla in gotovo jim bo poplačala toliko ljubezen s svojo priprošnje pri Bogu. — Žeparji pa nikdar ne počivajo in tako so tudi pri nas marsikoga olajšali za denarnico in denar. Človek mora biti ob takih prilikah pač previden in pazljiv. — Kako se sliši in vse kaže bomo imeli 18. oktobra tega leta otvoritev in blagoslovitev nove šole. Blagoslovil nam jo bo presvetli pomožni škof Lavantinski dr. Ivan Jožef Tomažič. Zanimiva pa bo na novi šoli spominska plošča desete obletnice vladanja Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Sola sama bo namreč najlepši spomenik te obletnice. — Že mislijo nekateri, da naša stolpna ura ne bo nikdar več pravilno kazala in bila, kajti že 10 dni, oziroma še več potem, ko smo dobili nove zvonove, počiva. Toda ti nekateri naj bodo potolaženi; te dni se bo ure ločil izvedenec in upamo, da se bo kmalu oglasila iz stolpa. Če pa komu dela to čakanje preglavice, naj pljune v roke in seže v žep, pa bo ura morda res prej v redu. Sicer pa vse lepo po vrsti ...

Mala Nedelja. Naša Marijanska tridnevna od 6.—8. septembra tega leta se je pod vod-

stvom mnogočastitega g. p. Ladislava iz Ptuj prav dobro obnesla. Vsi stanovi, možje, mladenci, žene in dekleta so slišali kaj lepe nauke za svoje življenje po volji božji in vzgledu Marijinem. Nepozabna ostane ljudem rimska procesija po Cerkevniku na predvečer Marijinega Rojstva. V obilnem številu so se častilci Marijini vrstili pri spovednicah in obhajilni mizi. Sklepna služba božja in Marijansko zborovanje pa se je vrnilo pred cerkvijo na lepo okinčanem cerkvenem prostoru. Škoda, da je deževno jutro odvrnilo več udeležencev. Splošna želja se glasi: še večkrat kaj takega!

*

Svetovni rekord glede smole.

Amerikanec Billy Love je slavil te dni v Chikagi jubilej stote nezgode pri popolni duševni svežosti. Glede telesnega zdravja ne more biti popolnoma zadovoljen, ker si je zlomil četrto rebro že 32 krat in so tudi drugi udji precej načeti.

Billy Love je v čišlih, saj ga spremlja skozi celo življenje sreča, kateri pravi drugi — smola. Love si je najbrž nalomil in polomil vse kosti, je ostal kljub temu pri življenju, kar je pravi čudež, ako pomislimo, kaj vse je pretrpel. Lovejev življenjepis kaže, kakor bi bile razne nesreče zanj nalašč prirojene.

V sedmih vlakih, ki so iztirili, je sedel Love in je bil vsikdar le bolj neznan ranjen. In enkrat, ko je zahtevala železniška nesreča 80 mrtvih in 200 ranjenih, je sedel Billy na postaji pred nesrečnim mestom, a je zamudil vlak, ker je nekaj preveč počasi pil.

V Sant Luisu je ušel iz cirkusa orjaški slon in kedo drugi je drvel tedaj proti kolodvoru kakor ravno Billy Love. Križal se je s slonom na voglu ulice, žival mu je stopila na nogo, a od asfaltnih del, delavci so pobegnili pred slonom, so ležali po tleh goreči kosmi premoga. Slon se je opeknel na žrjavici in je odmaknil nogo z Billyeve, predno mu jo je zmečkal popolnoma.

Smolar Love je bil seve proti nezgodam zavarovan pri dveh družbah, ki sta mu izplačevali že skozi leta malodane brez prestopanja rente za bolečine in zdravnike. Sedaj ga noče sprejeti nobena zavarovalnica, a Billy je kljub temu dobre volje v nadi, da se mu ne bo nič več pripetilo.

Leta 1912 si je že bil kupil karto za parnik »Titanic«, pa se je odpeljal en dan pozneje z drugo ladjo, zamudil je bil odhod »Titanica«. Med potjo je zvedel, da je ušel le z zamudo gotovi smrti. Šestnajstkrat je bil udeležen pri avtomobilskih nezgodah, vsikdar so poročali časopisi: Voz je razbit, potniki mrtvi. Le eden je ostal vsikdar pri življenju: Billy.

Ko je padel pred 20 leti brzovlak na potu preko zrušenega mosta v reko, kedo je sedel v vlaku? Samoposebi umevno, da Billy. V trenutku nesreče je bil zaprt v stranišču in ga je vrglo nepoškodovanega skozi vrata na prosto. Nikdo in niti on sam si ni znal raz-